

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

VI. (XXII.) ÉVFOLYAM, 5. SZÁM 2011. FEBRUÁR 5.

200 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)3071166

MEGÁLLNI!

MAGYAR KAIRÓT AKARTOK?

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

SZEGÉNY GYEREKEK

Tökéletesen igaz van Ferge Zsuzsának. Azt írja az egyik újságban, amely nevének egyik szava a nép, a másik a szabadság, bár a lapnak egyikhez sincs köze, hogy a magyar kormány a költségvetés csupán egy százalékát költi a legszegényebbek támogatására. Meg olyanokat mond, hogy a gyerekek harmadának-negyedének nem jut elég étel, tüzelő, cipő. Arról már nem is beszélve, hogy a 16 százalékos egykulcsos személyi jövedelemadó jó a gazdagoknak, rossz a szegényeknek. És bizony-bizony, Ferge akadémikus asszony az igazságot mondja azzal is, hogy a kilakoltatási moratórium csak fügefalevél, átmenetileg eltakarja társadalmunk egyik legnagyobb szegényét, de a meztelen igazságra hamarosan fény derül.

Szóval, igaz van Ferge Zsuzsának! Van azért itt egy kis gond.

Ferge Zsuzsa 1989-90-ben azok között volt, akik lelkesen csápoltak a rendszer-váltásért. Pont ő, a képzett tudós, a nemzetközileg elismert szakember ne tudta volna, hogy a kapitalizmus csak egyeseknek hoz gazdagságot, a többségnek viszont nyomort?

Ferge Zsuzsa a szocialista-liberális értelmiség egyik tekintélyes személyisége. Demszkytól budapesti díszpolgárságot kapott, Gyurcsánytól Nagy Imre érdemrendet. Ha valaki, akkor ő tehetett volna valamit azért, hogy a szocialisták és liberális barátai 12 éves kormányzásuk alatt ne a szegénységet növeljék, hanem adjanak valamit az embereknek.

A Munkáspártban nincs egyetlen akadémikus sem, Nagy Imre érdemrendet sem kapott senki, de mi kezdettől fogva mondtuk, hogy a szegény gyerekek nem

az égből pottyannak ide, hanem a kapitalizmus szüli őket.

Nem elég akadémikus igazságokat mondani, hanem harcolni kell a kapitalizmus ellen. Így azonban Ferge Zsuzsa – bármennyire is igaz szavai - menlevelet adnak a magyar kapitalizmus legpiszkosabb bűneire.

„ÉN MAGYAR NEMES VAGYOK”

Mit mond Petőfi? „Nem írok, nem olvasok. / Én magyar nemes vagyok! / Van, igaz, egy tudományom, / Ebben párom ritkán látom: / Enni, inni jól tudok. Én magyar nemes vagyok!” Szeretett kormányunk szerintem nem gondolja végig, hogy a királyi korona folyamatos emlegetése, ráadásul az új alkotmánnyal kapcsolatban, milyen következményekkel járhat.

A másik eset az, hogy nagyon is végiggondolja, és minden csak egy jól ko-reografált színházi előadás része. Nos, ki gondolta volna, hogy olyan szervezet is új életre kel, mint a Magyar Nemesek Rendjének Egyesülete? Nem tévedés, ilyen is van!

Saját kijelentésük szerint ez a csapat „a Szent Korona tulajdonának kizárólagos és el nem idegeníthető birtokosa”, és ami még izgisebb – „jogfolytonos a nemzetségek rendi tagságával, Árpád fejedelemmel való bejöveteletől számítva”.

Ez már azért valami a mi kis gyökértelen világunkban. Nos, a derék nemesek előálltak követelésükkel, hogy az új alkotmány a „Szent Korona Alkotmánya” legyen.

Ne ne vess, miért is ne? Lenne királyunk, ami már azért is jó, mert nem kell négyévente választani. Lennének nemesseink, akiknek nem kellene adót fizetni.

Igaz, itt már van egy kis változás. Mostanság az fizet több adót, akinek kisebb

a jövedelme. A nemesi előjogok helyreállításával teljes lenne az öröm. Persze, olyan nincs, hogy csak nemesek vannak. Valakinek kéne vállalni a jobbágy szerepét is. Tudod azét, aki dolgozik az urára, fizet is neki, de az utat is készíti.

Nagyjából tudom, hogy kikre gondolnak a mai magyar nemesek. De azért nem ártana megkérdezni őket is, a leendő jobbágyokat! Vagy talán nem hallottátok Tunisz és Kairó hírért?

TUNÉZIA ÉS EGYIPTOM NINCS MESSZE

Ha valaki nem tudná, Tunisz Tunéziában van, Kairó meg Egyiptomban.

A néptömegek itt is, ott is kimentek az utcára. Nem csak azért, mert az egyiknek nem tetszik Ben Ali, a másiknak meg Mohammed Hosni Mubarak. Több-ről van szó.

Az embereknek nem tetszik az az élet, amelyet a mai világrend nekik szánt. Legyetek Amerika jó barátai, túrjátok el a zsarnokságot, békéjertetek meg a szegénységgel! Cserébe mi küldjük a nyugati turisták milliőit, s az ő pénzükből majd nektek is jut valami. Csakhogy nem jut!

Akinek jut belőle, az a gazdagok szűk rétege. A többség sorsa a nyomor. Ben Alit már elzavarta a nép. Mubarak még taktikázik, de lehet, hogy mire megjelenik ez a lapszám, már más lesz a helyzet. Mindkét ország forrong. Amerika meg izgul, ki van akadva, hogy lehet ilyet. Két fontos országban veszélybe került az amerikai világrend, a kapitalista rendszer. A magyar politika pedig úgy tesz, mintha ez bennünket nem is érintene.

Nos, nálunk nincs nyomor és szegénység? Mi nem vagyunk az USA kiszolgálói?

Mit gondoljunk mi? Nos, Mao Cetung elnöktől, aki a mai Kína megalapítója volt, 1927-ben megkérdezték: mit szól ahhoz, hogy a nyugati világ szörnyűségnek nevezi a kínai parasztok felkelését? Mire Mao: a felkelést még a haladó gondolkodásúak is szörnyűségnek nevezik. Nem az.

Ellenkezéleg: nagyszerű dolog!

HÉTBŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. A Ferencváros Labdarúgó Zrt. tulajdonosa, Kevin McCabe bejelentette távozását.

Munkáspárt: Itt rögtön a legelején tisztázzunk egy félreértést: ritka nagy butaság azt állítani, hogy a kommunisták soha nem szurkoltak a Fradinak. Kádár János szerette a Vasast, de soha nem állt „géppisztolyos munkásör” az ellenfél kapuja előtt, amikor – a ma amúgy Fideszért lelkesedő – Szőke Szikla, Mészöly Kálmán gólt fejt. A sport átpolitizálása minden rendszernek ostobasága, Rákositól napjainkig. Ami viszont vitathatatlan tény: a sport totális kiürítése és tönkretétele a rendszerváltás után kezdődött el. Az FTC-t szétlopták, Torgyántól kezdve különböző SZDSZ vagy MSZP hátszelű pillanat-üzletemberekig. A hírbem említett derék angol pedig egyszerűen átvették: azt mondták, bonthatja a Fradi pályát, lehet ott új pláza, majd valamelyik mellékutcában felhúz egy grundot, aztán ott elfocizgathatnak az „aranylábúak”, s tán még eredmény is lesz, mert még az is lehet, hogy megtanulnak futni. Az egész ügyletre pedig majd állam, szakhatóság engedélyt ad. A jó angol tudta, hogy Magyarország baksissal működik, tartotta is magát ehhez... A politikusok és egyéb léhűtők a pénzt felvették, aztán félreálltak, McCabe pedig menekül. S hogy a Fradival mi lesz? Nem kellene úgy nézni a sportra, mint pénzügyi vagy politikai fejőstehénre! A Fradi – s nem félünk ezt kommunistaként leírni - nemzeti érték!

2. Összesen 102 ezren nyilatkoztak a határidőig arról, hogy a magánnyugdíj-pénztárban maradnak.

Munkáspárt: Az egész nyugdíj-történetre senki sem lehet büszke. Az MSZP anno törvénnyel kényszerített milliókat a bankok karmaiba, ma a Fidesz ugyancsak törvénnyel visz ki onnan majd hárommillió embert. Hova is? Nem tudni, mert erre máig nincs válasz. Mi soha nem akartuk azt, hogy egy magánbank cége – ez a magánnyugdíj-pénztár - kezelje kötelező érvénnyel az öregkorra félre teendő fizetésrészünket. De miután ez megtörtént, az sem várható el, hogy egy önteljében lévő kormányzat biztosítékok nélkül magához vonja ezt a pénzt. Ha a Fidesz a magánnyugdíj-pénztáraktól megszerzett pénz minden egyes fillérével, személyre szabottan elszámol, ha ugyanazokat a biztosítékokat nyújtja, mint a korábbi, rendben. Minden más esetben viszont sajnos az jut eszünkben, hogy Magyarországon nyugdíjkorra, harminc-negyven évre előre fölösleges tervezni. Javasoljuk, hogy ezt a mai tőkés váltópártok, az MSZP és a Fidesz se tegyék.

3. Az LMP számára 2011 az építkezés éve lesz. Az elsőszámú cél: pénzügyileg konszolidálják a pártot.

Munkáspárt: Ilyen szépen még senki sem ismerte el, hogy miért akart bekerülni a parlamentbe. Ez valóban „más politika”.

4. Nem számolnak be jelentős változásokról a pártelnökök és frakcióvezetők többségének vagyoni helyzetében az Országgyűlés honlapjára felkerült képviselői vagyonynyilatkozatok.

Munkáspárt: Hiába, önzetlen, becsületes és átlátható emberek vezetik évek óta Magyarországot. Tiszteljük, hogy immár sikerült tökéletesen elrejtetni a lobby-pénzeket, a pártokba magukat bevásárló üzletemberek támogatását, és úgy általában a zsebre tett irodai kasszakulcsot? Nem kell, de ez így lesz a jövőben is. Lehet népszavazás költségtérítés mérsékléséről, eltörléséről, de hol élsz, Te, ember? Lehet számvevőszék és főellenőr. Semmi sem fog változni! A rendszerrel van baj. Ez a rendszer, amit kapitalizmusnak nevezünk, arra épül, hogy olyanok képviseljék és vezessék, akik multinacionális cégektől, bankoktól, kisebb-nagyobb helyi nagyvállalkozóktól kapják a pénzt. Ezek lehetnek szimpatikus emberek, de azért kapják a pénzt, hogy gazdáik érdekeit védjék a munkás, a Tesco-dolgozó, a postás és mindenki más ellen, aki a munkáját teszi a közösbe, s ezért filléreket kap, csak azért, hogy más gazdagodjon.

5. A Sziget-szervezők területhasználati díj címén 50 millió forintot fizetnek a fővárosnak.

Munkáspárt: A Sziget nem non-profit kulturális rendezvény. Minden évben eljártsszák, hogy alig nullszaldósak. Világos: senki sem szeret adózni. Ám a vállalkozás tulajdonosai valahogy mégis csak elismert milliárdosokká váltak. Demszky Gábor fővárosa ezért lelkesedett. Tarlós Istváné a jelek szerint megalkudott. Az 50 millió szép ár. Gratulálunk...

6. Enyhítette a Szegedi Ítéltábla másodfokon a Zuschlag János és társai ellen folyó perben kiszabott büntetéseket, az egykori szocialista politikus büntetését 8 év 6 hónapról 6 évre mérsékelte. Ráadásul az Ítéltábla eltörölte az első fokon kiszabott vagyonekobzást, és már a politikai vonatkozásokat sem kutatja.

Munkáspárt: Mivel eszünk ágában sincs kételkedni a független magyar bíróság függetlenségében, engedjék meg csak egy, képzeletbeli párbeszéd.

- János, Ön Ferenc utasítására sikkasztott?
- Igen.
- János. Ha Ferenc megfizeti hallgatását, Ön akkor is sikkasztott?
- Nem.
- János, az Ön büntetését csökkentjük.

7. Nyolc ember ellen javasol vádemelést a BRFK a West Balkán-ügyben.

Munkáspárt: Dicséretes. A szervezők mindegyike megérdemli, hogy felelősségre vonják. Azonban hol van az önkormányzati jegyző, aki hagyta engedély nélkül tíz után nyitva tartani? Hol van a rendőr, aki nem ellenőrizte? S végül, hol az a politikus, aki az ezt jóváhagyó törvényt megalkotta?

NE A MÚLTAL FOGLALKOZZUNK, HANEM A JELENNEL! MUNKÁSPÁRTI ÁLLÁSFOGLALÁS BISZKU BÉLA MEGHURCOLÁSÁRÓL

A Munkáspárt követeli, hogy az Országgyűlés módosítsa a Btk-t: szüntessék be a fasizmus és a kommunizmus összemosását, amelynek sem történelmi, sem jogi alapja nincsen!

Az illetékes bíróság utasítsa el a Biszku Béla elleni vádemelést!

A magyar kormány Biszku Béla életének megkeserítése és a kommunisták démonizálása helyett a választási ígéret megvalósításán dolgozzon, a látványpolitizálást és a bosszúhadjáratot váltsa fel a szociális gondokra koncentráló kormányzati politika! Magyarország jövőjét nem az szolgálja, hogy meghurcolnak egy idős embert. Jövőnk attól függ: meg tudjuk-e menteni a fagyhalálra ítélt százait, találunk-e megoldást a kilakoltatás elé néző tízezrek számára, adunk-e munkát, biztos holnapot az egyre nehezebben élő milliók számára.

A Munkáspárt felháborodását és aggodalmát fejezi ki Biszku Béla bíróság elé állítása miatt. Ez az ügy több szempontból is veszélyezteti a demokratikus vívmányokat, alapvető emberi jogokat. A jelenlegi hatalom már nem csak az emberek mindennapi életét, hanem gondolatait is irányítani akarja, a jobboldalnak nem tetsző véleményeket pedig immáron nem csak elhallgattatni, hanem jogi úton büntetni is szándékozik. Ez a fajta törekvés a demokrácia rendkívül súlyos korlátozásához, az emberi jogok csorbulásához vezethet. Mindez összekapcsolódik az Európában egyre fokozódó antikommunista hisztériakeltéssel, a kommunisták üldözésével. Magyarországon ez a tendencia a Btk. tavaly májusi módosítása és a Biszku Béla körül kialakult helyzet kapcsán is megfigyelhető.

Biszku Béla ügye valójában nem az 1956-os események megítéléséről szól, hanem arról, hogy lehet-e 2011-ben egy magát demokratikusnak nevező rendszerben egy 90 esztendőes idős embert meghurcolni azért, mert gondolatai nem egyeznek a törvényhozók véleményével? Lehet-e, szabad-e az állami politikát egyes erők politikai bosszújára és vérszomjára építeni?

A Munkáspárt álláspontja szerint nincs demokrácia szólásszabadság nélkül. A jelenleg hatályos Alkotmány is a következőket tartalmazza: „A Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás és a szólás szabadságához.” A Munkáspárt követeli, hogy

az Alkotmányban rögzített jogokat ne csak a szavak szintjén, hanem a gyakorlatban is érvényesítsék!

2010. májusában a Fidesz-KDNP-kormány módosította a büntető törvénykönyvet. Bűncselekménynek nyilvánították azt, ha valaki „nagy nyilvánosság előtt a nemzeti szocialista és kommunista rendszerek által elkövetett népirtás és más, emberiség elleni cselekmények tényét tagadja, kétségbe vonja vagy jelentéktelen színben tünteti fel”. Hiába szóltak meg szakmai és civilszervezetek, a Munkáspárttól nem is beszélve, a hatalomra semmi sem hatott.

Ilyen helyzetben válik lehetővé, hogy egy jobbikos politikus, Szilágyi György

kijelentse: az 1956 utáni „megtorlásokat irányító” Biszku Bélának „nem azért kelene bűnhődnie, amit mondott, hanem amit tett, hiszen 1956 után több ezer családot tett tönkre azzal, hogy több száz embert megkínóztatott, vagy megöletett”. Ebből a nyilatkozatból egyértelműen kivehető, hogy a háttérben a Jobbik fanatikus antikommunizmusa, gyűlölettel és vérszomjtól vezérelt politikai bosszúja áll, a „nemzeti szocialista és kommunista rendszerek bűneinek nyilvános tagadásáról” szóló törvény csak eszköz Biszku Béla ellen. El kell végre dönteni, hogy a Jobbik útján haladunk, vagy a demokrácia és Európa útján!

A Munkáspárt úgy véli, hogy az 1956-os események objektív megítélése történészek feladata, az egész 1956-os körkörös történelmi, és nem politikai vita, amit nem a bíróságon, hanem szakmai alapon nyugvó, elfogulatlan történészi munkának kell rendeznie.

Nemrégiben Bulgária, Litvánia, Lettország, Magyarország, Románia és Csehország külügyminiszterei követelték az Európai Uniótól, hogy az EU területén vezesse be azoknak a jogi üldözését, akik nem fogadják el a kommunizmus és fasizmus elfogadhatatlan egyenlővé tételét, valamint a történelem újrajrására és a kommunisták, illetve a kommunizmus kriminalizálására irányuló kampányokat. Az Európai Unióban azonban ilyen törvény nincsen, és Európa haladó erői azon dolgoznak, hogy ne is legyen. ■

MUNKÁSPÁRTI PROPAGANDA TÉLEN IS

Az osztályharc nem szünetelhet! Csikorgó hidegben, tűző napsütésben is kint a helyünk az utcán. Nincsenek, nem lehetnek kifogások, halasztások. Eldöntöttük, hogy tovább akarunk lépni? Igen. Akkor hát munkára!

Hétfőn kora délelőtt a Harminckettesek terén dolgozott egy kis csapat.

Többszáz újságot és szórólapot adtak át a járókelőknek.

Kisebbségi sokadalom támadt, amikor néhányan a régebbi számok iránt is érdeklődtek. Nem hittünk a fülünknek: főiskolai hallgatók elmondták, hogy érdeklődéssel olvassák A Szabadságot, a Munkáspárt honlapját, és a közösségi portálokon is figyelik a párt tevékenységét.

Fléger Tamás, KB-tag egyik nap résztvevőként, másik nap meg szervezőként dolgozik.

Miért? Mert érdemes! Most érdemes!

NAGY LÁSZLÓRA EMLÉKEZETT A BALOLDALI FRONT

„S nem úszik tűzvész hajamig,
irhám hevére jég, amíg
vassá nem érnek meg a körmök
s újra ordasként nem üvöltök!”

1978. január 30-án hunyt el a Kosuth-díjas magyar költő, aki 1957-ig a Kisdobos főszerkesztője volt. Költészetében a paraszti világban gomolygó érzelmeket, szokásrendet és babonákat önti páratlanul szép sorokba.

„Lerogyni nem szabad élve!” – üzent a jelennek és a jövőnek. Nekünk is.

A Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség budapesti szervezete megkoszorúzta Nagy László és Szécsi Margit emléktábláját a költő Árpád fejedelem úti lakásánál, halálának 33. évfordulóján.

MEGHÍVÓ

„Tajtékos égen ring a hold,
Csodálkozom, hogy élek.
Szorgos halál kutatja ezt a kort,
s akikre rálel, mind olyan fehérek.”
(Radnóti Miklós)

Emlékezzünk a felszabadító hősökre, a függetlenség vértanúira!
Emlékezzünk együtt Budapest felszabadulására!

Február 13-án, vasárnap délután 15.00 órakor
a Deák téren levő Bajcsy-Zsilinszky emlékműnél
ünnepi megemlékezést tart a Munkáspárt.

Ezt követően megkoszorúzzuk a Szabadság téri Szovjet Hősi Emlékművet.

MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK!

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

A Munkáspárt pályázatot hirdet
emléma (logó)
grafikai tervezésére.

A pályázatok elkészítésénél kérjük figyelembe venni:

- a Munkáspárt név megjelenítését
- a párt hazafias, baloldali törekvéseit
- az emberközpontú szemléletmódot
- a társadalmi igazságtalanságok elítélését
- a dinamikus jövő-orientáltságot
- az internacionalizmus képviselését.

A pályázatokat 2011.02.15-ig várjuk – elsősorban elektronikus formátumban – az info@munkaspart.hu e-mail címre, illetve a Munkáspárt központjának (1082 Budapest, Baross u. 61.) címezve.

A díjnyertes pályázó 50 000 Ft jutalomban részesül,
valamint az első tíz pályázat beadójával egyetemben könyvjutalmat
és fél éves A Szabadság előfizetést nyer.

„A múltba csak azért tekintünk vissza, hogy ezzel is a jövőt készítsük elő.”

Az Aranycapatot az 1950-es évek születték. Persze, ebben nem merülnek ki az ötvenes évek, de azért tény, hogy az elmúlt húsz év nem hozott Aranycapatot. A magyar történelemnek aligha van kiátkozottabb korszaka, mint az 1948-56 közötti nyolc év. Manapság kiátkozzák a hatalomra jutott polgári erők, az MSZP is, a Fidesz is.

A lényeg, a hangsúlyokat leszámítva ugyanaz: mondjuk azt, hogy minden, amit 1956-ig történt, rossz, sőt bűnös volt. Ez ugyanis igazolja, legitimálja Nagy Imre, Maléter Pál, Pongrácz Gergely 1956-os cselekedeteit, Antall József privatizációit, csak úgy, mint az MSZP-s kormányok országrombolását.

MDP: AZ ÖTVENES ÉVEK KOMMUNISTA PÁRTJA

A magyar kommunisták, híressé vált mártírok és mindennapi hősök ezrei negyedszázadon át küzdöttek a hatalomért. Nem is magáért a hatalomért, hanem a lehetőségért, hogy bizonyítsák: képesek a tökéletes rendszernél jobb, új világot építeni.

275 ÉV BÖRTÖN

Az MDP II. kongresszusa 1951-ben ma már meglepő javaslattal kezdődik: választjuk be a díszelnökségbe Sztálint és Mao Cetungot. Egyikőjük sincs ott, de a javaslat jelzi a magyar párt elkötelezettségét. De van más meglepő is. A 758 küldöttből 158-an ültek a tökéletes Horthy-rendszer börtöneiben, a büntetésük összesen 275 évet tesz ki.

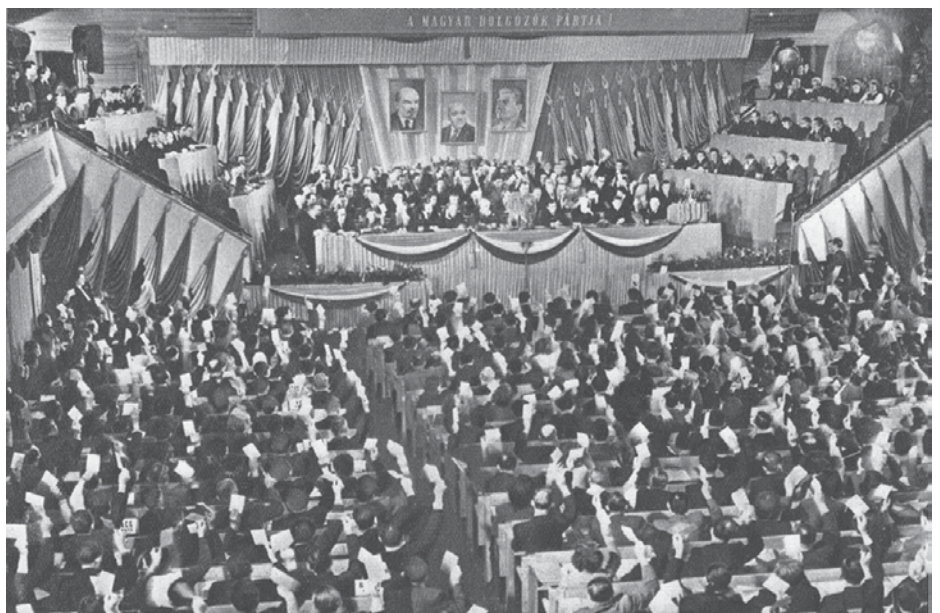
Az ötvenes évek kommunista pártja a Magyar Dolgozók Pártja.

„A Magyar Dolgozók Pártja a szocialista társadalomért küzd, amelyben megszűnnek a kizsákmányoló osztályok, megszűnik embernek ember által való kizsákmányolása, elmosódnak a szövetséges, dolgozó osztályok különbségei, és a fejlődés a kommunizmus felé vezet.”

Az MDP három kongresszust tart, 1948 júniusában, 1951 februárjában és 1954 májusában. Történelmi érdeme, hogy jól vagy rosszul, de elindítja Magyarországon a szocializmust, amely a társadalom többségének többet ad, mint a megelőző rendszerek összessége. Történelmi hibája, hogy felrúgja saját maga szabályait, megsérti a szocializmus eszméit, ezért végül képtelen lesz megvédeni a szocializmust. 1956 eseményei elsodorják. Helyébe lép majd az MSZMP.

Mitől szocializmus a szocializmus?

Milyen volt az 1950-es évek kommunista pártja? Mint emlékszünk rá, 1948-

EGYESÜLÉSI KONGRESSZUS 1948-BAN

49-ben a kommunista párt szövetségeseivel együtt többségbe kerül a hatalomban. A gazdaság terén felszámolják a tökéletes magántulajdon többségét, a gazdaság, a tulajdon zöme közösségi tulajdonba kerül. Ennek Magyarországon két formája alakul ki: az állami és a szövetkezeti tulajdon. Kulturális téren elindul a tömegek bevonása az oktatásba, szegények milliói jutnak iskolai végzettséghez, sőt egyetemi diplomához.

A külpolitika terén is irányváltást hajtának végre. Magyarország szövetségese nem a tökéletes Nyugat, hanem a szocialista Kelet, mindenekelőtt a Szovjetunió. 1949-ben létrejön a gazdasági integrációs szervezet, a Kölcsönös Gazdasági Segítség Tanácsa (KGST), 1954-ben pedig a katonai szövetség, a Varsói Szerződés. Mindez együttvéve jelenti, hogy Magyarország a szocializmus útjára tért. 1990-től majd ennek fordítottját csinálják meg, átvive az országot a kapitalizmus útjára.

KOMMUNISTA VÁLTOZÁSOK ÉS ÁTVÁLTOZÁSOK

A párt élete alapvetően megváltozik. 1919-1945 között a kommunista párt illegálisban van, tökéletes viszonyok között küzd, kis létszámú erő. 1945 után a párt legalissá válik, a társadalom átmenetben van a kapitalizmusból a szocializmusba, a pártnak reális esélye van a hatalom megszerzésére, taglétszáma folyamatosan emelkedik. 1948-tól már a szocializmus viszonyai között, a hatalomban működik, taglétszáma óriásivá nő.

Az első szakaszban a feladata a szocialista eszme életben tartása, a „láng őrzése”.

A második szakaszban a hatalmat kell megszereznie. A harmadikban pedig valóra kell váltania mindazt, amit a magyar munkásmozgalom a szocializmusról gondolt.

Az eltérő feladatok más munkamódszereket, más és más típusú vezetőket igényelnek. 1919-1945 között a párt vezetői – amint

láthattuk korábbi sorozatunkból – általában csak rövid ideig töltik be tisztségüket. Lebuknak, börtönbe kerülnek, kivégzik őket.

A vezetés egy része Magyarországon, másik része a Szovjetunióban van. 1945 után a vezetés itthon van, hosszabb időre rendezkedhetnek be, elvileg legalábbis.

Az illegalitásban nagyon centralizált, nagyon fegyelmezett pártra van szükség.

A hatalom éveiben a fegyelem szükségessége nem csökken, de több nyitásra lenne szükség. Amikor a Horthy-rendszer állama üldözi a kommunistákat, emlékezzünk csak Hain Péterre, a párt belső demokráciája nem működhet tökéletesen, nem lehet mindennap gyűlést tartani. A hatalomban viszont nagy szükség van a párt belső demokráciájára, hiszen senki sem tévedhetetlen, bár ezt sokan gondolják magukról ekkoriban.

A szükséges változásoknak gyorsan kell lezajlaniuk. Képes-e erre a párt?

Ma már elmondhatjuk, hogy alapvetően igen, de sok területen nem, vagy csak hiányosan. Követező folytatásainkban elvisszük Önöket Rákosihoz.

Megtudhatják, hogy miért tekintették az Államvédelmi Hatóságot a munkásosztály vasöklének. S, persze azt is, hogy milyen volt egy taggyűlés, hogyan élt a párt.

De most nézzük a legfontosabbat!

EGYESÜLÉS HELYETT KOALÍCIÓ?

A Magyar Dolgozók Pártja 1948 júniusában jön létre. Politikailag ez azt jelenti, hogy a Kommunista Párt és a Szociáldemokrata Párt balszárnya egyesül a hatalom megtartására és gyakorlására.

Szervezetileg azt jelenti, hogy a kommunista szervezetek magukba olvasztják a szociáldemokratákat. Mint tudjuk, 1919-ben, a Tanácsköztársaság idején pont a fordítottja történik. Miért kötnek kompromisszumot a kommunisták és a szociáldemokraták, illetve azok balszárnyai?

Nos, azért, mert tudják, hogy a baloldali szavazótábor csak így tudják egyesíteni, ez pedig feltétele a polgári pártok győzésének.

Bíznak-e egymásban? Nyilvánvalóan nem. Rákosi, a kommunisták vezetője tudja, hogy 1919-ben a szociáldemokraták árulták el a Tanácsköztársaságot. A kommunisták nehezen élték meg azt is, hogy a Bethlen-Peyer paktum nyomán a szocdemek a parlamentben voltak, a kommunisták pedig a börtönben.

Nem mindegy!

RÁKOSI MÁTYÁS MUNKÁSOK KÖZÖTT

Szakasits Árpád, a szocdemek vezetője fenntartással kezeli, hogy a kommunisták meghatározó emberei, Rákosi, Farkas, Gerő, Révai, Vas a Szovjetunióból jöttek.

A szocdemeknek idegen a kommunisták belső zártsága. A magyarországi szociáldemokráciában nagy hagyománya van a munkásotthonoknak, vitakluboknak és más kötetlen formáknak. Idegen Sztálin, és persze Rákosi személyének dicsőítése is, ilyesmi náluk nincs. Nyilván van félelem is bennük, mert tudják, hogy a kommunisták – a szó jó és rossz értelmében – nagyon következetesen küzdenek céljaik eléréséért.

Utólag nézve, nyugodtan mondhatjuk: 1948-ban hibáznak elődeink, amikor egyesítik a két pártot. Soha nem tudják egymást teljesen elfogadni. Még a legbaloldali szociáldemokrata, Marosán György sem, aki majd 1962-ben otthagyja Kádár Jánost és az MSZMP-t.

A kommunista vezetés is idegen testként kezeli a szocdemeket. Az 50-es években Szakasits, Marosán és sokan mások börtönbe kerülnek. 1957 után már ilyen veszély nincs, de a kádári MSZMP

csak nagyon korlátozottan engedi őket funkciókhoz. S ami ennél is fontosabb: a két mozgalom egyszerű hívei soha sem veszik át egymás értékeit.

A történelem nem videojáték, nem lehet korlátlanul újra kezdeni. Mai szemmel nézve úgy tűnik, helyesebb lett volna, ha a két párt koalícióra lép egymással.

Ha a szocializmus politikai rendszerén belül kialakítanak egy olyan váltógazdaságot, mint amilyenhez hasonló a kapitalizmusban van. A tőkés rendszerben ezernyi dologban különböznek egymástól a polgári pártok, de a lényegben, a tőkés rendszer megőrzésében egyetértenek. A Fidesz és az MSZP egyaránt elfogadja a kapitalizmust, a NATO-t és az EU-t.

Grósz Károly, az MSZMP utolsó főtitkára 1989-ben majd felveti, hogy szocialista váltógazdálkodás kellene, amelynek részesei elfogadják a szocializmust és a Varsói Szerződést. Ehhez azonban nem lesz partnere.

Nyers Rezső szociáldemokratái már kapitalizmusban és NATO-ban gondolkodnak. Talán, ha az 50-es években másként történnék a dolgok. Talán... ■

NE FELEJTSÜK EL!

1. Az MDP történelmi érdeme, hogy jól vagy rosszul, de elindítja Magyarországon a szocializmust, amely a társadalom többségének többet ad, mint a megelőző rendszerek.
2. A kommunisták és a szociáldemokraták egyesülése hiba volt, jobb lett volna a koalíció.
3. A szocializmus nem zárja ki a pártok váltógazdálkodását.

A NYUGAT SZÉTVERNÉ BELORUSZT

Az Európai Unió külügyminiszterei kitiltották az Unióból Alekszandr Lukasenko elnököt, valamint az ország politikai és ellenzéki vezetésének 157 tagját. Az arányaiban példátlan és értelmetlen diplomáciai lépés újabb nyomásgyakorlás egy független országra, amely nem a Nyugat akarata szerint folytatja életét. Az Unió meghatározó államai, Németország és Lengyelország nyíltan avatkoztak bele azokba a december 19-i választásokba, amelyek tisztaságát most pont ők kérik számon.

Az alábbiakban Thürmer Gyula cikkét közöljük, aki nemzetközi megfigyelőként vett részt az ominózus voksoláson.

Nemzetközi megfigyelőként vettem részt a december 19-i belarusz elnökválasztásokon.

Némi túlzással mondhatnám: megfigyeltem Lukasenko elnököt. Apropos, megfigyelők!

Már önmagában is érdekes, hogy Belarusz nagyon sok nemzetközi megfigyelőt hívott meg, mintegy ezer főt, köztük azokat is, akik politikailag rokonszenveznek Lukasenko elnök politikájával, és olyanokat is, akikről ez – enyhén szólva – nem mondható el.

Az egyik választási körzetben például közvetlenül előttem járt Kontra Ferenc úr, a Magyar Köztársaság minszki nagykövete – Magyarország ugye januártól az EU soros elnöke, Kontra súlya is más, mint egy egyszerű nagykövete – nem sok szépet mond a választásokról.

Ezzel csak azt akarom mondani, hogy a belarusz hatóságoknak semmi rejtegetnivalójuk nem volt.

Minden választást, legyen az akár melyik országban is, jelentősen befolyásol a választási törvény.

Magyarországon például a köztársasági elnököt a parlament választja, azaz végülis az éppen többségben lévő párt vagy pártok. Az elnökválasztás akár politikai alku eredménye is lehet, ahogyan már volt rá példa.

Belaruszban a nép választja az elnököt. A jelöltállítás tekintetében sem lehet azt mondani, hogy szűkkeblű lenne a belarusz állam. Aki összegyűjt 100 ezer aláírást, máris elnök-jelölt. Egy 10 milliós országban 100 ezer aláírást összegyűjteni egy többé-kevésbé jelentős

politikai erőnek nem művészet. Ráadásul Belaruszban ugyanazon polgár akár több jelöltet is ajánlhat. Az aláírások ellenőrzése szűrőpróbaszerűen történik. A mostani választásokon is előfordult, hogy a belarusz ellenzéki pártok egyike-másika „holt lelkeket” is feltüntetett. Gogol örökké él!

Tudják, hogy mi kell Magyarországon az ilyen típusú akciókhoz? Sokkal, de sokkal több aláírás, a személyi azonosító, a lakcím feltüntetésével. Minden polgár csak egyszer írhat alá, és az aláírásokat a központi választási iroda szinte darabra ellenőrzi.

A választást sok tekintetben befolyásolja a kampány. Az Európai Unióban vannak olyan országok, ahol például tilos a TV-reklám, vagy csak igen korlátozott mértékben, és az óriásplakátok számát is korlátozzák. Ilyen például Olaszország. Magyarországon minden választáskor az utcákat elárasztják az óriásplakátok. Ezt a pénzt okosabban is el lehetne költeni. Minszkben lehetett látni plakátokat, volt televíziós bemutatkozás is, de mértékkel. Szerintem nem is kell több. Nem kell az embereket lebecsülni! Nem gyerekek, meg tudják ítélni egyik vagy másik jelölt programját. Lukasenko elnök „kampánya” kifejezetten tetszett. Minek kampányolnék? – nyilatkozta a sajtónak. Vagy mellettem szól az elmúlt évek elnöki munkája, vagy nem. Igaza van!

Minden választáson van egy lényeges elem. Kikből áll a területi választási bizottság, kikből állnak a helyi szavazatszedő bizottságok? A magyar gyakorlatot ismerve elmondhatom, hogy nálunk a választási bizottság tagjainak egy része az állam hivatalnokaiból kerül ki.

Másik részüket azok a pártok delegálják, amelyek jelölttel rendelkeznek.

Belaruszban a munkahelyi kollektívák delegálják a szavazatszedő bizottságok tagjait.

Az Idegen Nyelvek Egyetemén találkoztam a bizottság elnökével, aki történetesen az egyetem professzora volt, és halálosan komolyan teljesítette feladatát. Még engem is figyelmeztetett, amikor közelebb mentem az urnához, mint ahogyan ezt a törvény engedélyezi.

Amikor megérkeztem Minszkbe, gondoltam, hogy kapok egy szigorú beosztást arról, hogy hova is mehetek „megfigyelni”. Nem ez történt!

Segítőkéz kísérem közölte, hogy oda megyek, ahova akarok. Na, ezt kipróbálok, mondtam. Kértem olyan körzetet, ahol munkások vannak többségben. Kértem értelmiségi kerületet. Kértem olyat, ahol az ellenzék korábban is jó eredményeket ért el. És kértem egy olyan választókörzetet, ahol katonák szavaznak.

Nos, a szemük sem rebbent, minden-hova elvittek. A belarusz különleges

rendeltetésű dandár választóközterében is ugyanolyan törvényes rend volt, mint bárhol másutt. Senki sem igyekezett a katonákat befolyásolni.

A választási közterekben találkoztunk a belarusz ellenzék megfigyelőivel.

Csak azt tudták rólunk, hogy Magyarországról, az EU és a NATO tagállamából jövünk.

Azt nem sejtették, hogy én egy baloldali párt vezetője vagyok, aki ráadásul tiszteli Belarusz mai politikáját. Lehetett látni, hogy a céljuk nem is az, hogy hibát, netán törvénysértést fedezzenek fel.

Panaszkodtak arra, mondjuk, hogy rendőr volt a szavazóközterben. Végül is lehetett, hiszen a törvény nem tiltja.

2010 szeptemberében Venezuelában voltam megfigyelő a parlamenti választásokon. Ott nem csak rendőr volt a szavazóközterekben, hanem katona, karhatalmista, akit akarsz, mindenki.

A világ mégsem csinált belőle ügyet. De visszatérve a belarusz ellenzékre.

Végig az volt a benyomásom, hogy ez egy óriási „játék”. Tudják, hogy nem tudnak győzni, de provokálni akarják a hatalmat, és ha a belarusz állam tesz valamilyen lépést, utólag le lehet járítani a választásokat, meg lehet kérdőjelezni a választások eredményét. Mint tudjuk, ezt teszi ma az USA is, az EU is.

Az ellenzék már a választások előtt is számos provokatív akciót szervezett. Minszkben akkoriban elég hideg volt. Ennek ellenére gyerekeket vittek az utcára tüntetni. Minek?

Előre bejelentették, hogy ők bizony tüntetni fognak december 19-én, ha nem az ő jelöltjeik jönnek be. Azt nyilván tudták, hogy ez így is lesz, ezért a tüntetési felhívás kezdettől fogva politikai provokáció volt.

Tüntetni, persze, mindenütt lehet, úgy, ahogyan az adott ország törvényei engedik. Magyarországon példának okáért az esemény előtt 36 órával kell bejelenteni a rendezvényt a rendőrségen. Ha a rendezvény közterület igénybevételével jár, azt még a helyi önkormányzatban is engedélyeztetni kell. A választási kampányra nálunk is más szabályok vonatkoznak, azokat nem kell bejelenteni. Nos, a szabályok Belaruszban is kristálytiszták.

A választás az választás, de a választásnak december 19-én, este 19 órakor vége volt. Utána már senki sem elnökjelölt, senki sem folytathat választási kampányt. Gyűlést tarthat, de csak az általános normák szerint. A belarusz ellenzék

december 19-i éjszakai akciója vitathatatlanul törvénytelen volt. Ha ezt Magyarországon rendezik, a rendőrség ugyanúgy, vagy talán még csúnyábban, szétkergette volna.

A belarusz kormány higgadtan, a törvények szerint reagált. Büszke vagyok rá, hogy sok belarusz barátom van, köztük állami alkalmazottak, sőt rendőrök is. Elmondhatom, hogy nem volt pánik közöttük. Egy dolog lebegett a szemük előtt: betartani a törvényt.

Egyébként a minszki utcákon december 19-én nem lehetett rendőrt látni, nem is beszélve a különleges rendeltetésű dandárról, akiket már ismertem a szavazás idejéről.

Van azonban más, amiről előszeretettel

elfeledkeznek. Miért járt 2010. november 18-án, tehát egy hónappal a választások előtt Minszkben Daniel Russel amerikai külügyi államtitkár-helyettes? Miért találkozott az ellenzéki jelöltekkel, és miért nem találkozott Lukasenko elnökkel? Miért szólított fel nyilvánosan is arra, hogy próbára kell tenni a kormány, az elnök idegeit? Az Európai Unió miért mondta lényegében ugyanezt? Miért sugallta folyamatosan, hogy Belarusz jelentős fejlesztési pénzekhez juthat az EU-tól, a belarusz értelmiség ösztöndíjakat kaphat, még a hatalom „korszerűen gondolkodó” tagjai is szabadon utazhatnak majd nyugatra? Persze, egy feltétellel: ha mást választanak elnöknek, ha megváltozik Belarusz politikája. ■

Sajnálatosan mi, magyarok is benne vagyunk a „belarusz ügyben”, lévén, hogy Magyarország az EU soros elnöke. Kontra Ferenc nagykövet úr az EU közös érdekeit képviseli. De vajon vannak-e ilyenek? Miért jó az Magyarországnak, ha az örövendetes fejlődésnek indult gazdasági kapcsolataink megtorpannak? Vagy például, mit nyerünk az által, ha a Keleti Partnerség tervezett csúcstalálkozója nem engedjük be Budapestre Lukasenko elnököt?

Az USA és az EU a hidegháború logikáját alkalmazza Belarusz irányában, pedig már vége a hidegháborúnak. Nem tudom, hogy tudják-e Washingtonban és Brüsszelben, hogy Belarusz nem kommunista ország? Nem a kommunisták uralkodnak. Belarusz „egységes, demokratikus, szociális jogállam”, ahogyan ezt bárki olvashatja az alkotmányban.

Belarusz kis ország, és tanult a többi hasonló méretű kelet-európai ország keserű tapasztalataiból.

Nem akar NATO-ország lenni? Nem, tényleg nem, de nem akar az orosz politika kiszolgálójává se lenni.

Nem akarja beengedni korlátlanul a multinacionális vállalatokat? Nem, tényleg nem, mert tudja, hogy akkor semmi sem marad a hagyományos nemzeti ágazatokból. A külföldi tőke lerabolná Belaruszt is, ahogyan ezt tette Magyarországgal.

Nem akarja privatizálni a közszolgáltatásokat, nem akarja magántőke birodalmává tenni a sportot, az egészségügyet, az oktatást? Nem, valóban nem, mert Belarusz elnöke és az őt támogató politikai erők tudják, hogy a nemzet ereje éppen ebben van, kiművelt, egészséges, versenyképes belarusz fiatalokban.

Lehet, hogy Lukasenko elnök ezért kapott 79,6 százalékot, ellenfelei pedig ennek töredékét?

MÁR NEM LÁZADÁS – MÉG NEM FORRADALOM

Hallott Ön, akár pár hónappal ezelőtt is arról, amikor last minute utazást keregett, hogy Egyiptom egy mocskos diktatúra? Hogy az elképesztően kedvező árakat kínáló Tunéziában a belügyminisztériumot csak hullagyárnak hívják? Netán, gondolt arra, hogy a piramisok mellett rongyba öltözött párezer ember nem turisták kedvéért kivezényelt ál-rabszolga, hanem Egyiptom napi 25 centből élő polgára? Vagy a kedves, Önt tevére ültető Tunisz melletti tuareg arcán a vágást nem a kalandos sivatagi sors, hanem katona ejtette, amikor meg akarta akadályozni kommunista-gyanús bátyja családjának lemészárlását? S fogsorát sem a heves vérmérsékletű öszvér tette hiányossá, hanem egy titkosrendőr, aki „meggyőzte”, hogy jobb térden élni, mint állva meghallani, ha fia fejéhez pisztolyt tartanak? Talán arról sem szólt, hogy európai nevének köszönheti a mázlit, hogy még emlékezhet testvérére?

Természetesen nem. Ön ezekben az országokban önfeledten nyaralt, kihasznált „all inclusive-ot”, gyönyörködött és pihent. Ön körülmény volt, amely szebbé tette ezeket az országokat a nyugati közvélemény előtt, s akin milliárdokat kaszált az ismét csak, s hangsúlyozottan nyugati szállodatulajdonos, aki fenntartotta és – pont ezért támogatta – ezeket a rezsimeket.

Az elmúlt hetekben az eddigi nyugati „példa-országok” arab népe felkelt.

Éhséglázadásként indult, mert az ő életükben a nyugati banki válság miatt rájuk háritott magasabb kenyér-ár nem azt jelenti, hogy immár kevesebbet tanokol és cigarettázik, hanem azt, hogy – szó szerint! - éhen hal. De a diktatúra ezt még kordában tudta tartani.

Akkor még csak kenyeret követeltek. Végül az egyiptomiak és tunéziaiak rájöttek arra, hogy éppen a rendszer miatt nincs kenyér.

S rájöttek arra, hogy a rendszer, amely nem ad nekik kenyeret, csak ingyen

sugárzott amerikai álmot, pont amerikai fegyverekkel lövet bele. Amerikai tankok állnak az utcán, amerikai egyenruha a katonán, és amerikai cigaretta a lihegő titkosrendőr szájában, amikor nőt erőszakolva távozik a kihallgatásról.

Az arab népek egy része fellázadt. Gyűlöl, rombol és öl. Ez ma még nem forradalom.

Nincs konkrét cél, nincs vezér, csak ellenség. Egyre pontosabban behatárolt ellenség.

A hazai elnyomó tőkés, aki hagyta eladni hazáját, s az ő verejtékén keresett milliárdokat.

Őn talán járt már Békésben és Borsodban. Ha a Nyírségben is, volt mitől megborzongani.

Jó lenne ma, Magyarországon azt leírni, hogy ezt mi nem érthetjük, nem tudjuk, mi az, hogy „nincs kenyér”. Kár, hogy nem tehetjük...

Lassan el kellene kezdeni gondolkodni! Mert last minute lesz.

DOMOGYEDOVO ÁLDOZATAIÉRT

Január 26-án, a Moszkva melletti domogyedovoi repülőtéren 35 ember halt meg egy öngyilkos merénylet áldozataként. Oroszországban a Szovjetunió szétverése óta számtalan gyilkos merénylet történt, véresebbnél véresebbek. Mindegyik újabb vért követelt, jogos, vagy éppen hasznot hozó bosszút szült.

Borisz Jelcin „demokratikus” reformjainak kudarcából menekült az orosz kiskatonák ezreinek, kaukázusi falvak százainak végét jelentő csecsen háborúba. Kis híján úszta csak meg amerikai nyomásra a Nobel Béke-díjat, érdemeit méltatandó...

Ma egyet mondhatunk tisztességgel: hajtsunk fejet az áldozatok emléke előtt! S tegyünk meg mindent, hogy sehol se következhesse be, soha többé ilyesmi. Semmilyen magyarázatból. Mert erre nincs indok.

INGYENES JOGSEGÉLY! Honlapunkon: www.munkaspárt.hu;
személyesen: minden pénteken 11-13 óráig a Baross utcai központban (IV. emelet 414.)

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: 334-1509; telefax: 313-5423.

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél előfizethető, havi 1000 forintért.